

בש"פ 4513/16 - שלום דומראני, שלומי באסה, רועי בונקר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4513/16

לפני:
העוררים:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
1. שלום דומראני
2. שלומי באסה
3. רועי בונקר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
מיום 10.5.2016 במ"ת 62899-10-15 שניתנה על ידי
כבוד השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה: ז' בסיון התשע"ו (13.6.2016)

בשם העורר 1: עו"ד דוד יפתח; עו"ד אביגדור פלדמן; עו"ד רועי
אטיאס; עו"ד ליה פלוס; עו"ד י' אברמוביץ

בשם העורר 2: עו"ד משה יוחאי; עו"ד יוגב נרקיס; עו"ד שירלי גורוביץ;
עו"ד הרצל סמילה

בשם העורר 3: עו"ד רועי אטיאס

בשם המשיבה:
עו"ד יריב צרי; עו"ד צחי יונגר; עו"ד אסף בר יוסף; עו"ד
יעל שרף

החלטה

1. לפניי ערר בהתאם לסעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' אבו טהה) במ"ת 62899-10-15 מיום 10.5.2016, במסגרתה הוחלט על מעצרו של העוררים עד לתום ההליכים המתנהלים נגדם במסגרת תפ"ח 62908-10-15.

כתב האישום

2. נגד העוררים ונאשם נוסף בשם אבי וטורי (להלן: אבי) הוגש ביום 29.10.2015 כתב אישום, אשר תוקן ביום 17.11.2015, ובהמשך תוקן פעם נוספת ביום 1.6.2016.

3. על פי הנטען בחלק הכללי לכתבי האישום, עובר לחודש אוקטובר 2014 התגלע סכסוך בין דויד קריחלי, המכונה "דטו", לבין יוסי אדרי (להלן בהתאמה: דטו ו-אדרי). אדרי נידבר עם אנשים נוספים (להלן: הקבוצה האשדודית) - וביניהם עד המדינה ע.ז. (להלן: עד המדינה) - לפגוע באנשים הקשורים לדטו ואשר משתייכים לקבוצה המכונה "הקבוצה הגרוזינית". נוכח קיומם של אינטרסים וירבויות משותפות, יצרו אנשי הקבוצה האשדודית קואליציה עם אנשיו של עמוס לביא ועם קבוצתו של העורר 1, המכונה "הקבוצה האשקלונית" - נגד דטו, הקבוצה הגרוזינית ואנשיו של בני שלמה, לו היה סכסוך עם העורר 1 ואנשיו. בהמשך ליצירת הקואליציה, אירעו בחודשים אוקטובר-דצמבר 2014 ויוני-אוקטובר 2015 מספר אירועים פליליים, וביניהם: (א) ביום 20.10.2014 הוצת רכבו של מנשה מאור ז"ל (להלן: מאור) אשר השתייך לקבוצה הגרוזינית; (ב) ביום 4.11.2014 נגרם פיצוץ ברכב בו שהו מאור, דודי בוטרשווילי ויוסי קריחלי (להלן: יוסי) - אחיו של דטו - וכתוצאה מהפיצוץ נגרם מותו של מאור; (ג) ביום 19.11.2014 נתפס בעיר אשדוד אקדח, אשר נועד לשמש לפגיעה ביריבי הקואליציה; (ד) ביום 15.12.2014 נתפס בגן הלאומי בעיר אשקלון מטען חבלה, אשר אף הוא נועד לשמש נגד יריבי הקואליציה; (ה) וביום 19.9.2015 נורה ונפטר שלום שלמה, אחיו של בני שלמה.

על פי המתואר, ביום 14.7.2015, פנה עד המדינה ליחידה המרכזית של מרחב לכיש במשטרת ישראל, ובעקבות פנייתו החלה המשטרה להפעיל אותו בתור סוכן וסיכלה באמצעותו מספר אירועים פליליים אשר נועדו להתרחש במסגרת הסכסוך.

4. על פי עובדות האישום הראשון - המתייחס לעוררים 1-2 ולאבי בלבד - בתגרה שאירעה ביום 5.6.2015 בחוף הים שבאשדוד, הותקף סטיב אקריש (להלן: סטיב). סטיב ואחיינו שלומי עקריש (להלן: שלומי) סברו כי מי שאחראי לתקיפה הוא אדם דפס (להלן: דפס), שנמנה על הקבוצה הגרוזינית, ובעקבות זאת גמלה בליבם ההחלטה לגרום למותו. השניים פנו אל עד המדינה בסמוך ליום 10.6.2015 וצירפו אותו אל תכניתם. לשם קידום התכנית, הפנה עד המדינה את השניים לעוררים 1-2, כדי שאלו יארגנו עבורם כסף ואמצעים למטרת רציחתו של דפס. סטיב ושלומי פנו אל העוררים כפי שהונחו, ובעקבות פנייתם צורף אל הקשר דני אלקבץ (להלן: דני), הנמנה על אנשיו של העורר 1. העוררים העבירו אל שלומי סכום של 15,000 ש"ח, באמצעותו שכר דירה באשדוד (להלן: דירת המסתור). בנוסף,

עורר 1 העביר לרשותו של סטיב רכב מסוג מאזדה ואקדח (להלן בהתאמה: המאזדה ו-אקדח 1) – אותו העבירו סטיב ושלומי לידי של עד המדינה. מאחר שאקדח 1 לא היה תקין לחלוטין, עד המדינה ביקש משלומי כי יפעל להשיג אקדח חלופי. בעקבות האמור, הפנה העורר 1 את דני לאדם בשם בינו פינטו (להלן: פינטו), במטרה שהאחרון ימכור לדני אקדח גנוב, מחסנית וכדורים. סטיב ודני נפגשו עם פינטו בקרית מלאכי, וקיבלו ממנו אקדח מסוג גלוק שמספרו הסידורי מחוק (להלן: אקדח 2) ובהמשך גם תחמושת, והעבירו אותם באמצעות שלומי לידי עד המדינה.

5. בתחילת חודש יולי 2015, החלו עד המדינה, שלומי, סטיב ודני (להלן: הקושרים) לבצע הכנות לביצוע הרצח. בהמשך, בין הימים 4.7.2015-10.7.2015, נמצאו סטיב ודני בשעות הערב והלילה בעמדת תצפית על ביתו של דפס, בעוד עד המדינה ושלומי המתינו ברכב, כאשר ברשותם אקדח 2. ביום 10.7.2015, נתגלע סכסוך בין דני לשאר הקושרים על רקע תפקודו בצוות, ובעקבות זאת הוחלט להוציא מהקשר. עקב האמור, דני פנה אל עורר 1, וזה הורה לו להפסיק את פעילותו במסגרת הקשר עד לקבלת אישור ממנו. שאר הקושרים המשיכו לנסות ולפגוע בדפס עד ליום 14.7.2015, אך לא עלה בידם לאתרו. עקב כך, פנה שלומי אל עד המדינה והציע לו כי חלף תכניתם לפגוע בדפס, ינסו לגרום למותו של יוסי. הוסכם, כי סטיב יארום ליוסי בקרבת פיצוציה אותה הוא נוהג לפקוד (להלן: הפיצוציה), בעוד עד המדינה ושלומי ימתינו בדירת המסתור כאשר ברשותם אופנוע ואקדח 2. בשלב זה, פנה עד המדינה למשטרת ישראל, וזו פעלה לסכל את התכנית בכך שעצרה את יוסי ובהמשך ביום 19.7.2015 עצרה את שלומי למשך שבוע ימים. ביום 27.7.2015, תפסה המשטרה את אקדח 2 בסמוך לדירת המסתור.

6. בו ביום, נפגשו העוררים 2-1, דני ואבי בעיר אשקלון, ובהמשך אבי תיאר פגישה בביתו של העורר 1 ליום 2.8.2015 – בה נכחו העוררים 2-1, אבי, שלומי, סטיב ודני (להלן: הפגישה). על פי הנתען, במהלך הפגישה תהה העורר 1 כיצד נתפס אקדח 2, והורה לעורר 2 לדאוג כי סטיב יקבל שני אקדחים נוספים למטרת רציחתו של יוסי. בסיום הפגישה, עורר 1 מסר באמצעות עורר 2 לסטיב, שלומי ודני סכום של 5,000 ש"ח, וזאת כדי לפתור את הסכסוך ביניהם וכדי לתגמלם על הניסיונות אותם ביצעו.

בגין המעשים המפורטים לעיל, יוחסה לעוררים 2-1 בכתב האישום עבירות של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן בהתאמה: חוק העונשין; עבירת ניסיון לרצח); קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין (להלן: עבירת קשירת קשר לביצוע פשע); מתן אמצעים לביצוע פשע, לפי סעיף 498(א) לחוק העונשין (להלן: עבירת מתן אמצעים לביצוע פשע); ועבירות בנשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין (להלן: עבירה בנשק).

7. על פי עובדות האישום השני, במהלך הפגישה אמר העורר 1 לעורר 2 כי הם צפויים לקבל חמישה אקדחים והורה לו, כאמור, להעביר שניים מהם לידי סטיב ושלומי. ביום 5.8.2015, נפגשו העוררים 2-1 עם העורר 3 בעיר ראשון לציון, ושוחחו עמו בנוגע לאספקת האקדחים, ובהמשך אותו יום, נפגש העורר 2 עם שלומי בעיר אשקלון, ותיאר את אופן העברת שני האקדחים שיועדו לרציחתו של יוסי. בעקבות זאת, התקיימו מספר שיחות ותכתובת במסרונים בין שלומי והעוררים 2-3, על מנת לתאם מפגש בו יועברו האקדחים אל שלומי. לאחר מספר ניסיונות תיאום בין הצדדים, אשר עירבו גם אדם בשם משה חכימיאן, התקיים בליל יום 11.8.2015 מפגש בין העורר 3 לבין שלומי בעיר נתניה, במהלכו מסר העורר 3 לשלומי שקית לבנה ובה אקדח גנוב מסוג יריחו (להלן: אקדח 3). בהמשך אותו לילה, שלומי נעצר על ידי המשטרה כאשר אקדח 3 מצוי בחזקתו. למחרת, ביום 12.8.2015, סטיב התקשר אל העורר 2 ואל אבי ועדכן אותם ששלומי נעצר – ובעקבות זאת התקיימה פגישה בין סטיב, העוררים 2-1 ואבי באשקלון. למחרת הפגישה, העורר 2 שוחח עם סטיב והבטיח לו שישוחח עם העורר 1 ויפעל להעמדת ייצוג משפטי לשלומי. ביום 18.8.2015,

סטיב שוחח עם אבי וביקש ממנו למסור לעורר 1 את תודתו בגין העמדת הייצוג כאמור לשלומי.

בגין המעשים המתוארים באישום זה, יוחסו לכל העוררים עבירות קשירות קשר לביצוע פשע ועבירות בנשק.

8. על פי עובדות האישום השלישי - אשר אף הוא מתייחס לעוררים 1-2 ולאבי בלבד - ביום 24.8.2015 נערכה בבית קפה בעיר אשקלון (להלן: בית הקפה) פגישה בין העוררים 1-2 ואבי לבין שניר ואזנה וחסד אדרי, המשתתפים לקבוצה האשדודית (להלן בהתאמה: שניר ו-חסד). על פי המתואר, בפגישה זו הציע העורר 1 לשניר ולחסד לפגוע במי מהנמנים על קבוצה הגרוזינית באמצעות מטען חבלה, ואף ניסה לשדל את שניר בכך שהבטיח לו כי בתמורה, יביא לרציחתו של יוסי וידאג לו. כך, על פי הנטען, נקשר קשר בין הצדדים. בהמשך לאמור, ביום 31.8.2015 נפגשו בבית הקפה שניר, העורר 2, אבי ומורן גוביר (להלן: מורן), ובמהלך מפגש זה מסרו העורר 2 ואבי כי הם ידאגו לדירה ולרכב עבור שניר ומורן לצורך מימוש התכנית, והורו להם להגיע למחרת היום אל העורר 2 כדי לקבל כסף והנחיות. ביום 2.9.2015 אבי פגש את שניר ומורן, מסר להם סך של 1,400 ש"ח, עדכן כי ברשותו חלקים לצורך הרכבת מטען החבלה - ושאל אותם אם יש באפשרותם לדאוג להרכבתו. למחרת, עורר 2 פגש את שניר בבית הקפה, מסר לו סכום כסף נוסף בסך 1,200 ש"ח, וביקש ממנו להשיג שלט שיפעיל את המטען. ביום 13.9.2015 נפגשו שניר ומורן עם עורר 2 ואבי, ובתגובה לדברי שניר כי הוא מחכה הרבה זמן לקבלת מטען החבלה, השיב עורר 2 כי הוא ידאג לספק לו 2 מטענים ולא מטען אחד בלבד. בסופו של יום, הקשר המתואר באישום זה לא יצא אל הפועל.

בגין מעשים אלו, הואשם העורר 1 בעבירה של ניסיון לשידול לרצח, לפי סעיף 33(2) בצירוף סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין (להלן: עבירת ניסיון לשידול לרצח); ואילו העורר 2 הואשם בעבירת קשירת קשר לביצוע פשע.

הליכי המעצר והחלטת בית המשפט המחוזי

9. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העוררים, הוגשה לבית המשפט המחוזי בקשה למעצרו עד לתום ההליכים המתנהלים נגדם. בבקשה נטען כי נגד העוררים קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה המיוחסת להם. כמו כן, צוין כי קיימת בעניינם של העוררים עילת מעצר של מסוכנות, נוכח התמונה העולה מכתב האישום ומחומר הראיות, בדבר התנהלות עבריינית מאורגנת ואלימה כדפוס פעולה קבוע - וכי מסוכנות זו מתעצמת נוכח עברם הפלילי. בנוסף, נטען כי קיים יסוד סביר לחשש כי שחרורם של העוררים יביא לשיבוש מהלכי משפט, להשפעה על עדים או להתחמקות מהליכי שפיטה. אשר על כן, המשיבה סברה כי לא ניתן להסתפק בחלופת מעצר כלשהי וכי לא ניתן לתת אמון בעוררים.

10. ביום 10.5.2016, בית המשפט המחוזי קיבל את הבקשה בהחלטה מפורטת, החובקת 69 עמודים, והורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. בהחלטתו, בית המשפט סקר את התשתית הראייתית אותה הציגה המשיבה, המחולקות לחמש חטיבות עיקריות: (א) הודעות עד המדינה, במסגרתן הוא תיאר את מבנה הקואליציה המתוארת ואת המניע לניסיונות רציחתם של דפס ויוסי; (ב) אמרות מוקלטות של שאר הקושרים ושל שניר, אשר הוקלטו על ידי עד המדינה; (ג) דוחות עוקבים המתעדים מפגשים של העוררים 1-2 ואבי, ומעקב סמוי אחר הרכב בו נסע שלומי לנתניה כדי לקבל את אקדח 3 מהעורר 3; (ד) מחקרי תקשורת - איכונים של מכשירי טלפון סלולרי והאזנות סתר; (ה) ראיות חיצוניות לחיזוק - הכוללות את תפיסת אקדח 2 בדירת המסתור; עדויות בדבר השכרת דירת המסתור והמאזדה; עדויות בדבר פגישתו של שלומי עם העורר 3; ושתיקת העוררים 1-2 ואבי בחקירתם.

11. בשלב הבא, בית המשפט המחוזי פנה להכריע בסוגיית התשתית הראייתית הלכאורית נגד העוררים. ראשית, בית המשפט עמד על כך שמהודעותיו של עד המדינה ניתן ללמוד על המניע של העוררים למעורבות במעשים המיוחסים להם בכתב האישום – היינו, הסכסוך המפורט בחלק הכללי לכתב האישום והקואליציה שנוצרה לפגיעה באנשים הנמנים על הקבוצה הגרוזינית ובאנשיו של בני שלמה. עם זאת, בהמשך החלטתו, בית המשפט הטעים כי לדברי עד המדינה בדבר המניע אין תמיכה בראיות חיצוניות וכי לא הובאו ראיות הקושרות את העוררים למעשים הפלייליים המתוארים בחלק הכללי לכתב האישום. לפיכך, בית המשפט קבע שלא הוכח אף ברמה הלכאורית המניע המפורט בחלק הכללי. לאחר מכן, בית המשפט עבר לבחון את חומר הראיות ביחס לכל אחד מהאישומים.

12. ראיות לכאורה לאישום הראשון: בית המשפט המחוזי מצא כי קיימות ראיות לכאורה בדבר מעורבות של העוררים 2-1 בהעברת סכום כסף שנועד לשם שכירת דירת המסתור עבור עד המדינה, וקבע כי הפער בגרסאותיו של עד המדינה בדבר הסכום המדויק שהועבר הוא זניח. כן מצא בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה בדבר מעורבותם באספקת המאזדה לסטיב, תוך שדחה את הטענה כי העורר 1 לא היה מודע להעברה זו. מאידך, בית המשפט מצא כי התשתית הראייתית בדבר מעורבות העוררים 2-1 באספקת אקדח 1 לעד המדינה היא בעוצמה נמוכה.

באשר לאספקת אקדח 2, בית המשפט המחוזי ציין כי על פי הודעותיו של עד המדינה, נדרש לו אקדח לשם הגנה עצמית, ולכן סיפק לו שלומי את אקדח 1, שלא היה בתקינות מלאה, עד אשר יסופק אקדח תקין. לפי דברי עד המדינה, שלומי סיפר כי הם צפויים לקבל אקדח חדש מהעוררים 2-1, ואכן לאחר מספר ימים הובא האקדח שהתקבל מפניטו. בנוסף, בית המשפט התייחס לשיחה מוקלטת בין דני לבין עד המדינה, בה סיפר דני כי הביא את אקדח 2 מקרית מלאכי – ועד המדינה ביקש ממנו למסור לעורר 2 שעם קבלת אקדח 2, הוא השיב לשלומי את אקדח 1; להאזנות סתר לשיחות של פינטו עם העורר 2 ואבי; לדוח עוקב מיום 27.7.2015 בדבר פגישה בין דני לעוררים 2-1 בסמוך למלון בעיר אשקלון; ולמחקרי תקשורת ואיכונים מהם עלה כי פינטו, סטיב ודני אוכנו בשעות הרלבנטיות למסירת אקדח 2 באזור התעשייה בבאר טוביה ולאחר מכן באזור התעשייה בקרית מלאכי. על יסוד כל אלה, בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה בדבר מעורבותם של העוררים 2-1 באספקת אקדח 2 לעד המדינה, באמצעותם של פינטו, דני, סטיב ושלומי.

בעניין הפגישה המתוארת באישום הראשון, בית המשפט המחוזי התייחס לאמירות שונות של המעורבים, אשר נשמעו בשיחות המוקלטות עם עד המדינה ואשר מעידות לכאורה על תוכן הפגישה, ולשיחות אשר נקלטו בהאזנות סתר. לבסוף, בכל הנוגע לניסיונות הרצח של דפס ויוסי, בית המשפט בחן את הודעותיו של עד המדינה ואמרות של השותפים שהוקלטו בעת שעד המדינה ניסה לדובב אותם.

13. על סמך כל האמור, בית המשפט המחוזי מצא כי המשיבה הניחה תשתית ראייתית לכאורה לחובתם של העוררים 2-1 בעבירות קשירת קשר לביצוע פשע, בעבירות מתן אמצעים לביצוע פשע ובעבירות בנשק. לעומת זאת, בעבירות הניסיון לרצח, בית המשפט אמנם מצא כי הונחה תשתית ראייתית לכאורית, אך קבע כי עוצמתה נמוכה. בית המשפט הדגיש כי בכל אחת מהראיות הנסיבותיות שהוצגו ביחס לעבירות הניסיון לרצח נמצאה חולשה. כך, כאמור, נמצא כי אין ראיה חיצונית להוכחת המניע; נמצא כי באמירות המעורבים השונים יש כדי לקשור את העוררים 2-1 למתן האמצעים, אך לא עולה מהן קשר ישיר למעשים שנועדו להתבצע באותם אמצעים; וכן נמצא כי הוראתו של העורר 1 לדני לא לעשות דבר בלי הוראתו אינה מתייחסת בהכרח לביצוע הקשר אלא יכולה להתייחס לסכסוך שהתגלע מול סטיב ושלומי. כמו כן, בית המשפט קבע כי העובדה שעל פי חומר הראיות, סטיב ושלומי היו אלו שצירפו את דני לקשר, וגם היו חופשיים להוציא אותו ממנו עת התגלע סכסוך ביניהם, כמו גם העובדה שהיו יכולים לשנות על דעת עצמם את זהות

האדם שיהיה היעד - חותרות תחת האפשרות שהעוררים 2-1 הם מבצעים בצוותא ומקיימים את "מבחן השליטה". לבסוף, בית המשפט הוסיף כי ביחס לניסיון רציחתו של יוסי, ישנו קושי משפטי בשאלה האם המעשים עברו משלב ההכנה אל שלב הניסיון.

14. ראיות לכאורה לאישום השני: בית המשפט המחוזי עמד על כך שאישום זה נוגע למעשה לקשר לו היו שותפים העוררים לאספקת אקדח לשלומי, אשר על פי הנטען הוצא אל הפועל. בית המשפט פירט כי הראיות ביחס לאישום זה כוללות שיחה מוקלטת של עד המדינה עם שלומי, בה הוא מתייחס לדברי העורר 1 כי יינתנו שני אקדחים חדשים; האזנות סתר לשיחות בין המעורבים השונים המוזכרים באישום זה; דוחות עוקבים; דוח תפיסת אקדח 3; ועדותו של דן אדרי, אשר הסיע את שלומי לעיר נתניה כדי לפגוש את העורר 3. עוד מצא בית המשפט כי חומר הראיות מלמד לכאורה על מעורבות של העוררים 2-1 בהסדרת הייצוג המשפטי עבור שלומי בעקבות מעצרו.

לאחר ניתוח ראיות אלה, בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת לחובת כלל העוררים בעבירות של קשירת קשר לפשע ועבירות בנשק. באשר לטענות העוררים בדבר קשיים בראיות אשר נמנו לעיל - ובפרט כי דבריו של שלומי הם "התרברבות" ותו לא, וכי ישנן סתירות בעדותו של דן אדרי - בית המשפט קבע כי מקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי.

15. ראיות לכאורה לאישום השלישי: בית המשפט המחוזי ציין כי הראיה העיקרית באישום זה היא השיחות המוקלטות בין שניר לעד המדינה, בהן מספר שניר על פגישתו עם העוררים 2-1 בבית הקפה ביום 24.8.2015. בנוסף, צוין כי הוצגו דוחות עיקוב המתעדים מפגשים שונים בין מורן ושניר לבין העורר 2 ואבי; הודעות של עד המדינה; והאזנות סתר לשיחות בין המעורבים, הנוגעות לתיאום מפגשים בבית הקפה.

באישום זה, בית המשפט המחוזי מצא כי חומר הראיות לכאורה ביחס לעבירת הניסיון לשידול לרצח שיוחסה לעורר 1 הוא בעוצמה חלשה, וכך גם ביחס לעבירת קשירת הקשר שיוחסה לעורר זה. בית המשפט הדגיש כי קיימים קשיים בדבריו של שניר ובדוחות העיקוב בכל הנוגע לתאריך בו התקיימה הפגישה. בנוסף, בית המשפט קיבל את עמדת באי-כוח העורר 1 בדבר קושי משפטי להוכיח את השתכללות עבירת הניסיון לשידול לרצח, מאחר שהיה לשניר אינטרס עצמאי משלו לפגוע באנשים המשתייכים לקבוצה הגרוזינית.

16. באשר לעילת המעצר, בית המשפט המחוזי ציין כי נקודת המוצא לדיון היא שקיימת הצדקה למעצר בעבירות נשק נוכח הסכנה המוחשית הטמונה בהן. בית המשפט הוסיף כי במדרג עבירות הנשק, החזקת נשק לשם ביצוע עבירת רצח שנייה בחומרתה רק להחזקת נשק לשם פגיעה בביטחון המדינה או הציבור. בית המשפט המחוזי עמד על כך שהחובה לבחון חלופה למעצר מאחורי סורג ובריח, אין משמעה חובה לבחון חלופה קונקרטית בכל רגע נתון, וכי כאשר בית המשפט משתכנע שבנסיבות המקרה לא ניתן לאיין את המסוכנות בשום חלופה שהיא, אין צורך לבחון חלופה קונקרטית. על סמך דברים אלו, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העוררים 2-1 עד לתום ההליכים, וזאת מבלי שנדרש לבחינת חלופות מעצר קונקרטיות נוכח ממצאו בדבר מסוכנותם הגבוהה. בעניינו של העורר 3, הוטעם כי חלקו נמוך יותר משום שהוא מואשם רק באישום השני, אולם נמצא כי מסוכנותו רבה נוכח עברו הפלילי - הכולל ריצוי עונש מאסר בן שש שנים אשר לא הרתיע אותו ממעורבות במעשים - ומשכך, בית המשפט המחוזי קבע כי אין מקום להבחין בינו לבין העוררים 2-1, והורה גם על מעצרו עד תום ההליכים.

הערר

17. בערר שלפניי, טוענים העוררים כי בית המשפט המחוזי שגה בהחלטתו לעצור אותם עד תום ההליכים. ראשית, העוררים סבורים כי קיימת חולשה בראיות הנוגעות לקשר שלהם להספקתם של אקדחים 2 ו-3. כך, לעמדתם, בית המשפט המחוזי לא התייחס בהחלטתו להחלטה מקבילה שניתנה על ידי בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ד' מרשק-מרום) ביום 2.9.2015 במ"ת 34944-08-15, בעניינו של שלומי, ובה נקבע כי קיימת חולשה ראייתית ביחס לאישומו של שלומי בנשיאת אקדח 3 בעת מעצרו (להלן: ההחלטה בעניין שלומי).

18. באשר לאקדח 2, העורר 1 מפנה להחלטה שניתנה על ידי אותו מותב ביום 4.1.2016 במ"ת 62854-10-15 בעניינו של פינטו - בה נקבע כי מהאזנות הסתר לשיחות בין פינטו לעורר 1 לא ניתן ללמוד על המתואר בכתב האישום (להלן: ההחלטה בעניין פינטו). העורר 1 גורס כי מדובר בקביעה שיפוטית, לפיה אין ראיות לכאורה הקושרות אותו לאקדח 2. העורר 2 אף הוא טוען להעד ראיות לכאורה למעורבותו באספקת אקדח 2, שכן לשיטתו שיחתו עם פינטו אינה יכולה להעיד על מעורבותו. בנוסף, הוא מציין שאין כל אזכור שלו בסעיפים 9-10 לאישום הראשון, המפרטים את קורות אקדח 2.

בנוסף, לשיטת העוררים 1-2 קיימת חולשה ראייתית ביחס לאקדח 2, וזאת ממספר טעמים: (א) אין חוות דעת מומחה המתייחסת לזיהוי הנשק שנתפס בדירת המסתור ביום 27.7.2015. משכך, לעמדתם, אין דרך להוכיח כי האקדח שנתפס ביום זה הוא אותו אקדח שנמסר על ידי עד המדינה למשטרה קודם לכן; (ב) ישנן סתירות במזכרי המשטרה בדבר המועד בו מסר עד המדינה את האקדח למשטרה; (ג) קיימים דוחות פעולה סותרים בעניין אופן תפיסת האקדח בדירת המסתור; (ד) אקדח 2 לא עבר בדיקות למציאת שרידי דנא וטביעות אצבע.

19. עוד גורסים העוררים כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שלא בחן חלופת מעצר קונקרטי בעניינם. העוררים 1-2 מטעימים כי נוכח קביעותיו של בית המשפט המחוזי בדבר חולשת הראיות באישום השלישי ובעבירות הניסיון לרצח באישום הראשון - הרי שעל פי החלטתו קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספיקה רק לעבירות שעיקרן אספקת נשק ואמצעים לביצוע פשע. לדידם, על פי פסיקת בית משפט זה, יש לבחון חלופת מעצר גם בעבירות חמורות - גם כאשר לעורר עבר פלילי - וכי המקרים שבהם כלל לא נבחנת חלופה הם מקרים חריגים שבחריגים. העורר 3, בתורו, טוען כי עניינו שונה מזה של העוררים 1-2, שכן מעורבותו מתוחמת כולה לאספקת האקדח באישום השני. העורר 3 מציין כי אין מחלוקת שהוא אינו משתייך לקבוצה האשקלונית וכי חלקו במכלול האירועים הוא מינורי - ועל כן, הוא סבור שבמערכ הנסיבות יש לבחון חלופה בעניינו.

20. העורר 1 מוסיף ומציין כי הוא שוחרר בעבר על ידי בית משפט זה (השופט (כתוארו דאז) א' גרוניס) בבש"פ 4625/11, לחלופת מעצר וקיים את תנאיה - ואף מדגיש כי ההחלטה לשחררו הסתמכה על מקרה קודם בו קיים את תנאי החלופה אליה שוחרר. העורר 1 גורס כי החלטות אלה מעידות שמסוכנותו אינה מן הגבוהות, וכי ניתן לתת בו אמון לקיים את תנאי החלופה. עוד לגישת העורר 1, חולשת הראיות נגדו ביחס לעבירות המרכזיות בכתב האישום מעידה על כך שכתב האישום מחמיר משמעותית ביחס לחומר הראיות הקיים, כאשר הניסיון לקשור אותו לעבירות החמורות הוא תוצאה של שידול עד המדינה על ידי החוקרים להפליל אותו. לטעמו, הדבר נועד כדי להביא למעצרו ובכך "ללחוץ" עליו להגיע להסדר טיעון.

21. המשיבה, מאידך, סבורה כי יש לדחות את הערר. ביחס לאקדח 3, המשיבה טוענת כי ההחלטה בעניין שלומי אינה מעלה ואינה מורידה לעניינם של העוררים, משום שהיא ניתנה על יסוד תשתית עובדתית שונה וחסרה. לשיטתה, בעניינם של העוררים, הוצגו ראיות נוספות ומגוונות, אשר לא הונחו בפני המותב שדן בעניינו של שלומי. בפרט, המשיבה מציינת את אמרתו של שלומי אודות דבריו של העורר 1 בפגישה; אמרתו של סטיב לפיה שלומי נשלח אל העורר 3; השיחות הטלפוניות בהן העורר 2 ואבי מתאמים עם סטיב ושלומי את אופן אספקת האקדח; והשיחות בין סטיב לעורר 2 בדבר הסדרת ייצוג המשפטי של שלומי לאחר המקרה.

22. בכל הנוגע לקשר בין העוררים לאקדח 2, המשיבה מציינת, כי פניטו הורשע בסופו של דבר במסגרת הסדר טיעון בעבירה של קשירת קשר לאספקת אקדח. המשיבה מדגישה כי אמנם הוסכם שפיטו יוכל לטעון שהקשר נעשה עם אחרים שאינם העוררים 1-2, אולם עוד הוסכם כי המשיבה תציין לפרוטוקול שלעמדתה אכן מדובר בהם. בנוסף, המשיבה מדגישה כי במשפטו של דני, אשר על פי הנטען קיבל את האקדח מפיטו, נקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו – ומוסיפה כי בינתיים דני עלה על דוכן העדים במשפטם של העוררים, מילא פיו מים, ואמרות החוץ שלו – הקושרות את העוררים לאקדח 2 – הוגשו כראיה. עוד סבורה המשיבה כי מחומר הראיות שפורט בהחלטתו של בית המשפט המחוזי עולה בבירור הקשר בין עורר 2 לבין אקדח 2, בניגוד לטענותיו בערר, ובנוסף היא מפנה לראיות נוספות הקושרות אותו לאקדח, ובפרט דברים שאמר שניר לעד המדינה בנוגע לשיחה שקיים עם העורר 2.

23. באשר לטענות העוררים 1-2 בדבר הקשיים הנוגעים לתפיסתו של אקדח 2, המשיבה עומדת על כך שמדובר בטענות אשר נבחנו על ידי בית המשפט המחוזי ונדחו. לגופו של עניין, המשיבה גורסת כי אין ממש בטענת העותרים בדבר סתירות בנוגע למועד בו נמסר אקדח 2 למשטרה. באשר לטענה כי לא נערכה חוות דעת מומחה כאשר נתפס האקדח ביום 27.7.2015, המשיבה מציינת כי אקדח זה תפוס אצלה ויוצג כמוצג; כי באקדח שהועבר על ידי עד המדינה ביום 16.7.2015 נערכה חוות דעת מומחה והוא צולם; וכי במשפטם של העוררים יעיד עורך חוות הדעת על כך שהאקדח שנתפס ביום 27.7.2015 הוא אותו אקדח שהועבר ביום 16.7.2015. משכך, לעמדת המשיבה, אין כל קושי ראייתי בכל הנוגע לאקדח 2.

24. עם זאת, המשיבה אינה מקבלת את קביעותיו של בית המשפט המחוזי בדבר הראיות לכאורה לחלק הכללי לכתב האישום, כאשר לגישתה קיימות ראיות נוספות בסוגיית המניע מלבד עדותו של עד המדינה. לשיטתה, משנקבע כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהעוררים 1-2 סיפקו אמצעים ואקדחים לעד המדינה, סטיב, שלומי ודני, ונכח חומר הראיות הנוסף בדבר המניע של העוררים 1-2 לפגיעה בחברי הקבוצה הגרוזינית – היה מקום לקבוע כי העוררים 1-2 הם שותפים לביצוע עבירות הניסיון לרצח. בנוסף, המשיבה סבורה שאין ממש בטענה כי עד המדינה קשר את העורר 1 לאירוע רק משום ששודל על ידי חוקרי המשטרה "להביא את שלום", והיא מפנה לכך שכבר בשלב מקדמי הקודם לשיחת השידול המתוארת על ידי העוררים, הועלה שמו של העורר 1 בתור מי שעומד מאחורי פעולותיהם של עד המדינה ושותפיו.

25. לבסוף, המשיבה סומכת את ידה על החלטתו של בית המשפט המחוזי לעצור את העוררים מבלי לקיים דיון בחלופות מעצר קונקרטיות בעניינם. לדידה, מסוכנותם של העוררים היא כה רבה, עד אשר לא ניתן לאיין אותה בשום צורה שהיא – ולכן לא היה צורך לבחון חלופות קונקרטיות בנסיבות העניין. לגישת המשיבה, על פי עובדות כתב האישום, העוררים 1-2 נטלו חלק פעיל ומרכזי באספקת אמצעים ונשק, וזאת במטרה להביא לחיסולם של אנשים הנמנים על הקבוצה הגרוזינית – כאשר מדובר במסכת אירועים ההולכת ומסלימה עם הזמן. המשיבה מוסיפה כי המסוכנות של

העוררים 1-2 מתעצמת נוכח שתיקתם המוחלטת בחקירתם. ביחס לעורר 1, המשיבה מפנה להחלטה עדכנית בעניינו שניתנה על ידי בית משפט זה (השופט י' דנציגר) בבש"פ 8591/13, בה הוחלט לעצור אותו עד תום ההליכים והוטעם כי חלה הסלמה במעורבותו בפלילים וכפועל יוצא מכך במסוכנות הנשקפת ממנו.

דיון והכרעה

26. לאחר שבחנתי בעיון את החלטתו של בית המשפט המחוזי, את טענות הצדדים בכתב ובעל פה ואת חומר הראיות שהוצג בפניי, מצאתי כי אין מקום להתערבות בקביעותיו של בית המשפט המחוזי בסוגיית עוצמתן של הראיות לכאורה נגד העוררים – למעט קביעתו בנוגע לעוצמת הראיות הקושרות את עורר 2 לאקדח 2. מאידך, שוכנעתי כי יש לקבל את הערר בכל הנוגע לסוגיית חלופת המעצר, וכי יש להשיב את הדיון אל בית המשפט המחוזי כדי שיבחן חלופות מעצר קונקרטיות בעניינם של העוררים.

27. בפתח הדברים, אציין כי אין בידי לקבל את טענות המשיבה המכוונות נגד קביעותיו של בית המשפט המחוזי בסוגיית הראיות לכאורה לחלק הכללי בכתב האישום, ולעבירות הניסיון לרצח באישום הראשון והאישום השלישי. אף לאחר שהוגש הערר שלפניי, המשיבה לא מצאה לנכון להגיש ערר מטעמה, ומשכך היא אינה יכולה להעלות טענות אלה – בעלות אופי ערעורי – לראשונה בעת הדיון בערר. אעבור, אפוא, לדון בטענות העוררים.

28. אפתח בסוגיית התשתית הראייתית נגד העוררים. כידוע, בחינת התשתית הראייתית הלכאורית בשלב הדיון במעצר עד תום ההליכים אינה נעשית בהתאם לרף ההוכחה הנדרש במשפט הפלילי, אלא מתמקדת בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר הראיות הגולמי. תפקידו של בית המשפט הוא לבחון האם קיים סיכוי סביר שמארג הראיות אשר הוצג בפניו – לאחר שיעובד במהלך המשפט במסגרת חקירה נגדית ותתקבלנה הכרעות בדבר קבילות ומשקל – ייצור תשתית ראייתית אשר עשויה להוביל בסופו של הליך להרשעת הנאשם (ראו: בש"פ 3087/16 בן משה נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (2.6.2016); בש"פ 2976/14 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (12.5.2014); בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147-148 (1996)). עם זאת, הבחינה הראייתית אותה מבצע בית המשפט בשלב זה אינה בדיקה טכנית בלבד, ועליו לתת את דעתו גם לעוצמתן הלכאורית של הראיות שבפניו (ראו: בש"פ 4408/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (8.7.2015)).

29. כמפורט לעיל, העוררים טוענים לקיומה של חולשה ראייתית בראיות אשר קושרות אותם לאספקת אקדחים 3-2. לאחר שבחנתי את הטענות השונות, מצאתי כי אין בהן כדי לשנות מקביעותיו של בית המשפט המחוזי – למעט ביחס לקביעותיו בכל הנוגע לעוצמת התשתית הראייתית ביחס לקשר בין עורר 2 לבין אקדח 2 באישום השני. אפרט את טעמי ביחס לכל אחת מהטענות:

(-) סתירות בין המזכרים בנושא העברת אקדח 2 לידי המשטרה – עיינתי במזכרים אשר צורפו על ידי הצדדים, ומצאתי כי אין בהבדלים לכאורה ביחס לשעת העברת האקדח מעד המדינה אל המשטרה כדי להוות סתירה מהותית הפוגעת במשקלו הלכאורי של אקדח 2 כראיה. במסמך הבהרה שהגישה המשיבה, מאת פקד בועז זגדון מימ"ר לכיש, אשר נערך ביום 8.6.2016, מבהיר פקד זגדון כי האקדח התקבל מעד המדינה ביום 15.7.2015 בשעה 22:30, כפי שנכתב בדוח פעולה שמולא על ידו למחרת המקרה. פקד זגדון מבהיר כי השעה הנקובה ב"אישור בדבר היות המוצג – נשק" הודפסה באופן אוטומטי משום שמדובר בדוח מובנה, אשר מולא בהמשך בכתב יד. אני מוצא כי הסבר זה מניח

את הדעת בשלב בחינת עוצמתן הלכאורית של הראיות, וכי המקום המתאים לבחינת טענות העוררים 1-2 בעניין קבילות ומשקל אקדח 2 נוכח ההבדלים המתוארים הוא במסגרת ההליך העיקרי.

(-) סתירה בין דוחות הפעולה בעניין תפיסת אקדח 2 ביום 27.7.2015 – בחנתי את דוחות הפעולה אשר הוגשו על ידי השוטרים אשר תפסו את אקדח 2 ואשר צורפו להודעת הערר, ולא מצאתי כל סתירה ביניהם. בדוחות המתייחסים לסריקה על ידי הכלב מצוין במפורש כי הוא לא מצא דבר, ובכל הדוחות מודגש כי האקדח נמצא בחצר שליד דירת המסתור על ידי השוטרים קובי בחלשדאי. אין לטעמי כל קושי לכאורי בכך שהכלב לא הריח את האקדח כאשר עבר את השולחן מתחתיו נמצא האקדח בסופו של דבר.

(-) העדר חוות דעת מומחה ביחס לתפיסת האקדח ביום 27.7.2015 – מקובלת עליי עמדת המשיבה כי העדרה של חוות דעת ביחס לאקדח 2 אינה יוצרת קושי ראייתי בשלב זה. הגשתו של האקדח שנתפס כמוצג, יחד עם העדתו של מומחה המז"פ אשר בחן את הנשק ביום 16.7.2015, תאפשר להוכיח במסגרת ההליך העיקרי כי מדובר באותו אקדח – וזאת, ככל שראיות אלה יעמדו במבחן החקירה הנגדית.

(-) קושי ראייתי בהוכחת הטענה כי העורר 1 הפנה את דני אל פינטו לצורך קבלת האקדח – אין בידי לקבל את הטענה כי ההחלטה בעניין פינטו מהווה קביעה שיפוטית כי אין ראיות לכאורה הקושרות בין עורר 1 לבין אקדח 2. כל שנאמר בהחלטה בעניין פינטו הוא כי אין בתוצרי האזנות הסתר לשיחות בין פינטו לבין העורר 1 כדי ללמד על המתואר בכתב האישום, אלא רק על קשר בין השניים (ראו: שם, עמוד 12). על דברים אלו חוזר בית המשפט המחוזי גם בהחלטה מושא הערר שלפניי, ומדגיש כי "תוצרי האזנות סתר בין פינטו לבין המשיב 1 [העורר 1 – ס.ג.] במסגרתן קובעים השניים להיפגש. באותן שיחות יש כדי ללמד על קיומו של קשר בין השניים. קשר אשר בינו פינטו אישר בהודעותיו" (ראו: עמוד 41 להחלטה). קביעתו של בית המשפט המחוזי בדבר הקשר הלכאורי בין העורר 1 לאקדח 2 מסתמכת על ראיות אחרות: דבריו המוקלטים של דני כי העורר 1 הוא זה אשר שלח אותו אל פינטו; המפגש בין דני לעוררים 1-2 ביום 27.7.2015, ואיכונם של דני, סטיב ופינטו יחדיו ביום מסירת אקדח 2. העוררים לא טענו בערר נגד ראיות אלה, ועל כן אין בהחלטה בעניין פינטו כדי לשנות ממצאיו של בית המשפט המחוזי.

(-) חולשת הראיות ביחס לקשר בין עורר 2 לאקדח 2 – בעניינו של עורר 2, סבורני כי אכן ישנה חולשה ראייתית מסוימת באשר לקשר בינו לבין אקדח 2. כך, בעוד עורר 1 נקשר לאקדח 2 בדבריו של דני, אין בנמצא אמירה דומה ביחס לעורר 2. המשיבה, בתגובתה, אמנם הוסיפה והפנתה לאמירותיו של שניר לעד המדינה בדבר בירור שערך עורר 2 ביחס לשני אקדחים שמסר לעד המדינה (דיסק 25, קובץ 1), ואולם, עינתי בתמליל המצורף של שיחה זו, ואינני סבור כי הוא מלמד באופן חד-משמעי על כך שהעורר 2 התעניין באקדח 2 דווקא. שניר מציין בפני עד המדינה: "הוא [העורר 2 – ס.ג.] אומר הבאתי ל[עד המדינה] 2, אחד נתפס, זה שבדירה אמרתי לו", ומיד לאחר מכן: "אמרתי לו והשני אתה מתכוון, זה של שלומי שלומי, אתה מתכוון. לא הבאתי להם 2". מהדברים המצוטטים עולה לכאורה כי מי שקושר בין האקדחים עליהם מדבר העורר 2 לבין אקדח 2 הוא דווקא שניר – ומכאן, אני מוצא שראיה זו אינה יוצרת תשתית לכאורית בעוצמה מספקת לחובת העורר 2.

(-) חולשה ראייתית ביחס לאקדח 3 – לא מצאתי ממש בטענות העוררים המסתמכות על ההחלטה בעניין שלומי. כפי שציינה המשיבה, החלטה זו ניתנה ביחס לתשתית עובדתית מסוימת, אשר התבססה בעיקרה על עדותו של דן אדרי

ועל דוחות פעולה של השוטרים אשר תפסו את אקדח 3. בית המשפט המחוזי מצא שם כי אין ודאות שדן אדרי - אשר הסיע את שלומי אל העורר 3 ונאשם יחד עם שלומי - יבחר להעיד, ולכן קיים ספק בדבר קבילות אמרתיו באותו מקרה. כן צוין כי קושי זה, לצד אופן הוצאת אקדח 3 מהרכב בעת תפיסתו באופן שחייב את פירוק תא הכפפות, מהווים כרסום בראיות לכאורה. במקרה שלפניי, הקושי בדבר העדתו של דן אדרי אינו מתעורר, וממילא החלטתו של בית המשפט המחוזי דכאן הסתמכה על ראיות נוספות אשר לא הונחו בפני בית המשפט בעניינו של שלומי, כפי שפורט בפסקה 21 לעיל. סבורני כי בראיות אלה יש להתגבר על הקושי הראייתי הלכאורי אליו התייחס בית המשפט בהחלטה בעניין שלומי. משכך, שוכנעתי כי בצדק קבע בית המשפט המחוזי שיטתית ראיתית לכאורית מספקת להוכחת המיוחס לעוררים באישום השני.

30. סיכומם של דברים, מצאתי כי אין מקום להתערבות בקביעותיו של בית המשפט המחוזי בכל הנוגע לתשתית הראייתית הלכאורית נגד עוררים 1 ו-3. בעניינו של עורר 2, מצאתי כי קיימת חולשה ראייתית ביחס לעבירות הנוגעות לאקדח 2 באישום הראשון, ומנגד כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת נגדו ביחס לאקדח 3 באישום השני.

31. נותרה סוגיית חלופת המעצר. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, אני סבור כי יש לקבל את הערר ולהורות על השבת הדיון לבית המשפט המחוזי, כדי שיבחן חלופות מעצר קונקרטיות בעניינם של העוררים כולם.

32. הטענות בערר ביחס לחלופת המעצר נוגעות למעשה לשאלה האם בנסיבות המקרה, היה על בית המשפט המחוזי לבחון חלופות קונקרטיות למעצר מאחורי סורג ובריח. ההלכה הפסוקה היא כי שקילת האפשרות לשחרורו של נאשם לחלופת מעצר או למעצר בפיקוח אלקטרוני, טעונה בחינה דו-שלבית: ראשית, על בית המשפט לבחון האם חלופה כלשהי עשויה, באופן עקרוני, להפיג את המסוכנות המיוחסת לנאשם ולאין את הסיכון לפגיעה בהליך המשפטי לרמה המתקבלת על הדעת. בשלב השני, נדרש בית המשפט לבחון חלופות קונקרטיות המוצעות לו ואת מידת התאמתה למידותיו של הנאשם הספציפי, בהתאם למאפייניו האישיים ולטיב הסיכון הנשקף ממנו (ראו: בש"פ 1971/16 קופר (קופרשמיד) נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (13.3.2016); בש"פ 8389/15 אבו כאטר נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (27.12.2015)). בהתאם לבדיקה הדו-שלבית, ייתכנו מקרים בהם בית המשפט ישתכנע, במסגרת השלב הראשון, כי המסוכנות או החשש מפני שיבוש יהיו כה מובהקים בנסיבות המקרה עד אשר שום חלופה לא תסכון - ואז לא יידרש בית המשפט לבחינת חלופות קונקרטיות (ראו: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (15.1.2015); בש"פ 9447/04 זבידאת נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (2.11.2004)).

33. אין לכחד כי נשקפת מהעוררים מסוכנות. אמנם, נקבע כי אין ראיות לכאורה לעבירות ניסיון לרצח וניסיון שידול לרצח המיוחסות לעוררים 1-2, אך נקבע כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת לעבירות הנוגעות לאספקת נשק ואמצעים לביצוע פשע. ככלל, עבירות נשק מצדיקות מעצר עד תום ההליכים - הן בשל קיומה של עילת מעצר סטוטורית בעבירות אלה מכוח שילוב סעיפים 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים, והן בשל המסוכנות לציבור הנשקפת מהן. בהתאם, נפסק כי רק במקרים חריגים ניתן יהיה לשלול את המסוכנות האמורה וכך להצדיק שחרור לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 5948/15 ז'גולסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (21.9.2015); בש"פ 1084/12 ברדה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.2.2012); בש"פ 519/11 מדינת ישראל נ' הייבי (26.1.2011). חרף האמור, הגישה הרווחת בפסיקה היא כי לעולם יבחן כל מקרה בהתחשב במכלול נסיבותיו (ראו: בש"פ 3461/16 רפאעיה נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (4.5.2016); בש"פ 3380/14 מדינת ישראל נ' דבש, פסקה 10 (13.5.2014)).

34. בנסיבות המקרה שלפניי, לא שוכנעתי כי מסוכנותם של העוררים 1-2, כפי שהיא משתקפת מכתב האישום ומעברם הפלילי, היא מובהקת עד כדי כך ששום חלופת מעצר לא תוכל, ברמה העקרונית, להפיג אותה. החלשה הראייתית ביחס לעבירות הניסיון לרצח באישום הראשון וביחס לאישום השלישי כולו, מקהה במידה מסוימת את החומרה העולה מכתב האישום, שכן נקטע לכאורה הקשר בין אספקת הנשק על ידי העוררים לבין המטרה הנטענת שהיא עבירות הרצח. בכל הנוגע לעורר 1, הרי שיש לטעמי לייחס משקל גם לכך שהוא שוחרר בעבר לחלופות מעצר, ולא נטען כי הפר את תנאי שחרורו, ואילו בעניינו של העורר 2 יש לייחס משקל לכך שקיימת חולשה ראייתית ביחס לקשר בינו לבין אקדח 2.

באשר לעורר 3, מסוכנותו היא מובהקת יותר, נוכח עברו הפלילי הכולל הרשעה משנת 2008 בגין אירוע בו ירה לרכב של אדם עמו היה מסוכסך, בעת שאותו אדם שהה ברכב עם אשתו ובנו, וגרם לו ולבנו פציעות. בגין הרשעה זו, הושת על העורר עונש מאסר בפועל בן שש שנים וארבעה חודשים. עם זאת, נוכח חלקו המצומצם יותר בעובדות כתב האישום – ובפרט העובדה כי הוא אינו משתייך לקבוצה האשקלונית ולא יוחסה לו מלכתחילה מעורבות כלשהי בעבירות ניסיון לרצח – סבורני כי אף בעניינו יש מקום לבחון חלופה קונקרטית.

35. בטרם סיום, רואה אני לנכון להבהיר כי כל עניינה של החלטה זו הוא בשאלה האם מסוכנותם של העוררים היא כה מובהקת, עד אשר לא תיתכן כלל חלופת מעצר אשר תאיין את מסוכנותם, ובסוגיה זו – כמבואר לעיל, מצאתי שהתשובה היא שלילית. אין בדבריי אלו משום קביעה בדבר עוצמת מסוכנותם של העוררים והמידה בה חלופה קונקרטית עשויה להפיג אותה. סוגיה זו תוכרע על ידי בית המשפט המחוזי, לאחר בחינת החלופות הקונקרטיות ובהתאם להתרשמותו מהן.

36. סוף דבר, הערר מתקבל, במובן זה שהדיון יושב לבית המשפט המחוזי, כדי שיבחן את החלופות הקונקרטיות למעצר מאחורי סורג ובריח. יודגש, כי לבית המשפט המחוזי שיקול דעת מלא להחליט האם ניתן לשחרר את המשיבים לחלופות המוצעות, ואילו תנאים יידרשו לשם כך – כאשר, כאמור, אינני מביע כל עמדה בעניין זה. העוררים יוותרו במעצר עד להחלטה אחרת של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ט"ז בסיון התשע"ו (22.6.2016).

ש ו פ ט